

Arrest

**nr. 201 545 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2018 (bijlage 13septies) en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.3. Op 14 maart 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 14 maart 2018 wordt een inreisverbod gegeven.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het verzoekschrift worden verzoekers echtgenote en kind aangewezen als tussenkomende partijen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen genomen zijn ten aanzien van verzoeker alleen. De zaak is persoonsgebonden, zodat de tussenkomende partijen geen direct belang aannemelijk kunnen maken en dus uit de debatten worden geweerd.

2.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het inreisverbod.

De advocaat van verzoeker, die ter terechtzitting geconfronteerd wordt met deze exceptie, laat na een standpunt in te nemen. Ook wordt nagelaten, zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting, aan te geven waarom verzoeker zich op korte termijn noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te begeven. Zoals verder zal blijken heeft verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat aan te tonen dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot het bestreden inreisverbod noodzakelijk zou zijn, noch dat een behandeling van de vordering via de gewone schorsingsprocedure onherroepelijk te laat zou komen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 5 lid 1 en 4 van de Richtlijn 2004/38/EG, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU, artikelen 74/11 1, §1, tweede lid en 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de hoorplicht.

Ter terechtzitting blijkt dat de debatten worden gevoerd in het kader van artikel 8 EVRM. Ook in de nota met opmerkingen wordt uitdrukkelijk besloten dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Het enig middel zal vanuit de invalshoek van deze verdedigbare grief worden besproken.

3.3.2.2. Verzoeker betoogt in essentie dat uit de gevoegde stukken 2 tot en met 8, 11 en 12 wel degelijk blijkt dat hij en zijn echtgenote op hetzelfde adres effectief samenwonen.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Verzoeker tracht aan te tonen dat hij een gezinscel vormt met zijn echtgenote en kind. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

"Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie een vrouw en kind te hebben in België maar 'niet te weten waar zij wonen'. Hij zei dat hij hier op vakantie is. Bij het tweede verhoor dat plaatsvond in het gesloten centrum verklaart betrokkene nu dat hij wel bij zijn vrouw en kind woont en dat deze verblijven in Sint-Gillis. Hij is naar België gekomen om bij zijn familie te zijn, zijn vrouw zou hier werk hebben. Hij verklaart verder ook niet in een land te willen verblijven waar mensen in contact staan met drugs. Albanië zou dus zo een land zijn. Ongetwijfeld zijn er in België ook mensen die 'in contact staan met drugs'. Het valt te betwijfelen of betrokkene überhaupt een land op de planeet aarde kan vinden waar niemand 'in contact staat met drugs'. Deze reden slaat dus eigenlijk nergens op.

Verschillende documenten tonen aan dat betrokkene inderdaad getrouwd is met een Roemeense vrouw TEODORESCU Alexandra (OV 8589075 - °18/05/1989) die hier recht heeft op verblijf. Zij hebben samen een kind TEODORESCU Anastasia geboren op 27/07/2017. De vrouw van betrokkene heeft werk in België en verblijft in Sint-Gillis. Op zich toont niets aan dat betrokkene effectief verblijft op het adres waar ook zijn vrouw en kind verblijven. Het huurcontract is immers afgesloten enkel met de vrouw alleen, en hij staat niet ingeschreven op dit adres. Mocht het wel zo zijn dat hij daar verblijft, dan vormen zij een familiale cel waarmee wij bij verwijdering rekening dienen te houden.

Het staat de vrouw van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen (al dan niet met kind) naar Albanië. Betrokkene kan vanuit Albanië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen, Betrokkene verklaart dat de ambassade in Albanië niet zal helpen om hem een verblijfsvergunning te geven voor België en dat ze ook het inreisverbod niet zullen intrekken. Het is niet duidelijk waarop betrokkene zich baseert om dergelijke uitspraken te doen. Aangezien hij verder geen redenen of bewijsmateriaal aanvoert waarom de Belgische ambassade betrokkene niet zou helpen, kunnen wij hier verder geen rekening mee houden. Hij kan een intrekking of opschorting van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake zoals iedereen. Een opschorting of intrekking zou het mogelijk maken voor betrokkene om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek naar artikel 8 EVRM heeft gedaan.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt vooreerst dat – voor het treffen van de bestreden beslissing op 8 maart 2018 om 12u25 – verzoeker gehoord werd om 6u30 diezelfde dag. Verzoeker antwoordde op de vraag waarom hij in België is, dat hij op vakantie is en verder op de vraag of hij een duurzame relatie of kinderen in België heeft dat zijn vrouw en kind zich in België bevinden maar dat hij niet weet waar ze zijn. Ook uit het administratief verslag van 8 maart 2018 opgesteld door de Federale Politie blijkt dat verzoeker wel verklaarde dat zijn vrouw in België woont maar dat hij geen adres kan geven en ook niet weet waar ze verblijft. Verzoeker kan dan ook op het eerste gezicht niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij onmiddellijk bij zijn arrestatie duidelijke informatie over zijn gezin in België heeft gegeven.

Hoewel verzoeker aldus voor het treffen van de bestreden beslissing de kans heeft gehad duidelijkheid te verschaffen over het feit of hij al dan niet een gezinsleven heeft in België, heeft hij nagelaten verdere details mee te delen over een effectief beleefd gezinsleven in België. Uit de inlichtingen die verzoeker dienaangaande verschaftte kan niet meer opgemaakt worden dan dat hij wel ergens in België een vrouw en kind heeft en voorts dat hijzelf hier slechts op vakantie is. Dergelijke verklaringen wijzen er eerder op dat verzoeker geen hechte gezinsrelatie onderhoudt met zijn vrouw en kind. De Raad benadrukt daarbij dat het louter gehuwd zijn met een persoon en het feit een kind daarmee te hebben niet maakt dat verzoeker ook een effectief beleefde gezinsrelatie hiermee heeft. Dergelijke nauwe banden moeten blijken uit de feiten. De verklaringen die verzoeker initieel heeft afgelegd doen getuigen van het gebrek aan nauwe banden met zijn vrouw en kind. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij geconfronteerd met dergelijke verklaringen oordeelt dat de relatie waarvan sprake niet gelijk te stellen valt met een duurzame relatie in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan dan op het eerste gezicht ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde gegevens veronachtzaamd heeft of dat zij op grond van dergelijke summiere verklaringen nog een verder onderzoek had moeten verrichten naar de duurzaamheid van de relatie, daar waar de verklaringen van verzoeker doen getuigen van het niet hebben van een beschermenswaardige gezinsrelatie met zijn vrouw en kind. Verzoeker maakt dan ook op het eerste gezicht geen schending

van artikel 8 EVRM, van de aangehaalde bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn en de Vreemdelingenwet aannemelijk. In zoverre verzoeker nog beweert een privéleven te hebben op het Belgische grondgebied, maakt hij dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk, laat staan dat het zou gaan om een beschermenswaardig privéleven.

Waar hij pas na het treffen van de bestreden beslissing komt aanzetten met documenten waaruit blijkt dat zijn vrouw en kind in België wonen, dient gesteld dat - voor zover al kan aangenomen worden dat de vrouw zelf al een verblijfsrecht heeft nu dit betwist wordt door de verwerende partij en de verzoeker dit ter terechtzitting niet weerlegt - om langer dan drie maanden op het grondgebied te kunnen verblijven als familielid van een EU-burger, verzoeker en zijn echtgenote aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen. Uit stuk 8, dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn echtgenote zich op 27 oktober 2017 heeft aangeboden bij de gemeente Sint Gilles voor een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19). Uit deze bijlage 19 blijkt dat verzoekers echtgenote zich binnen zes maanden, te weten op 26 april 2018, moet aanmelden bij het gemeentebestuur, om zich de beslissing over deze aanvraag te laten betekenen. Hieruit volgt dat verzoekers echtgenote zelf geen verblijfsrecht heeft om langer dan drie maanden op het grondgebied te kunnen verblijven

Verzoeker toont met de voorgelegde stukken niet aan dat hij werkelijk verblijft bij zijn vrouw en kind in Brussel. Het huurcontract is enkel op naam van zijn vrouw en de overige voorgelegde stukken getuigen evenmin van enige verblijfplaats van verzoeker in België. Hij overtuigt op het eerste gezicht dan ook niet met de stelling dat uit de voorgelegde stukken zijn duurzaam gezinsleven zou blijken. De vaststelling in de bestreden beslissing: "*Op zich toont niets aan dat betrokkene effectief verblijft op het adres waar ook zijn vrouw en kind verblijven*" is op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achtien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. MILOJKOWIC